

december 2016

Atlantik 2016

Martinique

1. december 2016, četrtek

Le Marin - St. Pierre - Le Marin

Danes je bil veliki dan. Dan, ki bo prišel v anale. Dan, ki ga nestrpno čakava že od aprila 2013. Takrat so nama namreč na Havajih jasno in glasno povedali, da najinih campingaz flaš ne bodo napolnili. In pika. In potem sva imela s plinom neprestane težave. Kjer koli se je dalo, sva jih dala polnit, kjer se ni dalo, sva pretakala iz večje bombule, ki jo voziva s seboj. Prvo sva kupila na Božičnem otoku na Kiribatih in zadnjo v Port Ownu v Južni Afriki. In danes sva končno lahko kupila čisto prave in nove originalne camping gaz bombe. Viva France! Kar Marija se mi je prikazala, ko je črpalkar v marini na moje vprašanje odgovoril tako, kot nisem slišal že skoraj štiri leta, ui-ui-no-proublm. Cena me sploh ni zanimala, je bila pa s 55 evri precej manj pariška kot tista iz italijanskega, skoraj domačega, Trsta (70 evrov) ali španske Almerie (100 evrov). In tako je Martinik v mojih očeh pridobil še nekaj pozitivnih točk...

Ekipi iz Ste. Anne in Le Marina opoldne združita moči na nevtralnem terenu, v Fort de France. Po nekaj telefonskih pogovorih in usklajevanjih (še dobro, da so Slovenija, Francoska Gvajana in Martinik v režimu EU roamina in se lahko kličemo po domači tarifi) se najdemo in ogledamo staro mestno jedro in na tržnici pojemo (za moj okus) ne najbolj dobro kreolsko hrano. Red snapper se sicer vedno dobro sliši in običajno tudi dobro okuša. Ampak, ne dušen, dragi moji kreolci, ne dušen. Tako sranje iz dobre ribe znajo narediti samo tisti, ki jo uničujejo v režimu "izpod peke".

Pa samo prehranjevanje niti ni pomembno. Lepo smo se ves čas zabavali in v Saint Pierru celo razdelili v dve interesni skupini. Ena je zavila v muzej in druga v božji hram, kjer se je udeležila bakanarij v čast edinega pravega boga. Vsaka zase je ostala tudi še po tehtni izmenjavi mnenj prepričana, da je izbrala boljšo alternativo. Win-win kombinacija!

če parkiraš na strehi parkirne hiše, si vsaj nagrajen z razgledom na пристanišče Forte de France

danes je bilo na sidrišču pri obzidju malo več plovil kot nekaj dni nazaj

ena izmed glavnih jedi menija na mestni tržnici Fort de France: riba ni bila ravno pečena na grillu kot je bilo oglaševano; kasava in sladki krompir ter fižol je bilo meni okusno

mestece Saint Pierre - pogled na zaliv

Saint Pierre ima veliko razstavljenih skulptur iz različnih materialov

verjetno kakšna umetniška trgovina?

stavba v Saint Pierre ...

za spremembo ni ura za ure ampak za datume :)

zanimivo mesto si je našla ptica za gnezdo

2. december 2016, petek

Le Marin - Montagne Pelee - Le Marin

Kolikor hitro se da, urediva službene zadeve. Potem pa v avto in na ogled otoka. Tokrat je na sporedu vzhodna obala. Rad bi si jo ogledal vsaj iz avta, če že plul ne bom tam. Precej bolj je razvejana, kot zahodna in za reefom lepo zaščitena pred konstantnim oceanskim valom. Le morje ni najbolj kristalno čisto. Pravzaprav je popolnoma kalno in na več koncih čudovite čokoladne barve. Bljak! Posledica deževja, predvidevam. Hja, ni to Pacifik, ne.

Vaucin, Francois, Robert, Trinite, Sainte-Marie, Marigot in Lorrain so vse po vrsti čisto lučkane obmorske vasice na odmaknjem karibskem otoku. In za razliko od Saint Lucije, so tukaj hiše urejene in vzdrževane, nikjer ni smeti in po cestah ne cvetijo udarne jame. Tudi otok sam je lepo poraščen. Poraščen z nekaj nasadi sladkornega trsa in banan, ostalo pa je več ali manj deževni gozd. Tako kot se za gorat tropski otok spodobi. Cesta po notranjosti od vulkana in hkrati najvišjega vrha dežele se vije (dobesedno vije!) med neskončnimi gozdovi na strmih pobočjih, med katerimi tečejo potočki in rečice. Lepo.

Robert in polotok Caravelle si ogledava v družbi. Zabavni družbi. No, v družbi predvsem jeva in pije in klepetava. Ogledujeva si pa večinoma sama. Tako gre hitreje. Če si želiva na uro ogledati toliko, kot tour operaterji ponujajo za cel dan, je to edina opcija. Nobenih planov, sprotno prilagajanje situaciji in branje, kaj ima o trenutnem kraju za povedati Wikipedia.

Proti večeru prileti mail z Galateje (pristala je na Martiniku) in v trenutku stopi v veljavo plan B. Guglovo čudo od navigacije dobi sveža navodila in že naju vodi novemu cilju naproti. Z malo sreče se splaziva skozi zunanjo ograjo ter nato zaprosiva slučajno vstopajoči par še za prepustnico skozi notranji varnostni obroč najnovejše marine na Martiniku. Potrkava po palubi Galateje in presenetiva Ernsta in Anamarijo. In jemo in pijemo in klepetamo.

In ko sva nazaj doma, je varnostni obroč sklenjen tudi okoli naše marine. Brez RFIDA nam živeti ni...

Le Vauclin

ptiči, ki so običajno v družbi krav

na vzhodni strani je več vetra in je bilo kar nekaj kajtarjev

veliko bananovih nasadov na vzhodni strani otoka

nekateri hiše so zelo urejene

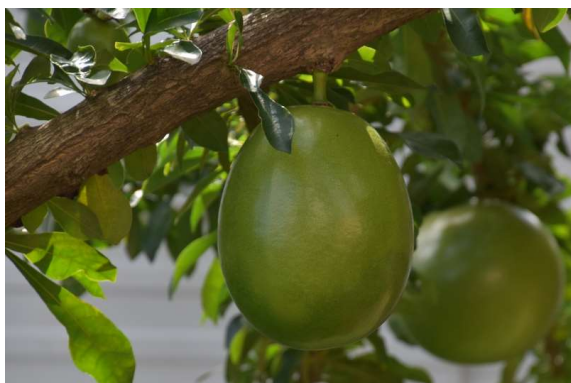
zelo veliko majhnih zalivov primernih za sidranje je; edino morje ni kristalno modro, zeleno ...

čisto nič ne paše v to okolje konj ...

mestece Robert

sadež, ki ni sadež, da bi ga jedel

tukaj se pa ne bi dalo priti blizu z barko

moje kosilo: lambi na žaru - zelo dobro !

na tej strani otoka veliko živine na prostem (tudi v trgovini dobiš lokalno meso); več fotk nadaljevanje jutri...

3. december 2016, sobota

Le Marin - Anse d'Saline - Le Marin

Danes vračava avto. To je torej dan D. Ampak. Vračava ga šele ob pol poldan in do takrat lahko obplujeva vse možne in nemožne kopenske destinacije v obroču nekaj deset kilometrov okoli marine. Rečeno storjeno. Sidrišče pred Sainte Anne je nenormalno nabasano, tristo bark naštejem. Malo dlje, za ovinkom, je pa (za moje pojme) lepše, a povsem prazno. Le kaj je narobe? Je mar tam sidranje prepovedano? Vsekakor bo to potrebno preveriti.

V marinskem marketu nabaviva hrano, pa nimajo mesa kot bi se spodobilo za Francijo. Vesna nato skoči še do Križišča (kjer ga prav tako nimajo) in ga končno najde pri Vodilni Ceni. Vse imava nabavljeno, le na oglje pozabi... Očitno Olfijevi roštilji le niso tako brez veze (hja, sedaj se lahko duvam, ko imava plin!).

Cacao Flip se v tem času uspe vkrcati in ura je noč, ko se končno odmajamo na večerjo. Srečo časti, Srečo je zvezda večera, Srečo ima danes rojstni dan. Hrana je dobra, kelnerica pa - no, ja. Francozla. Misteriozna Francozla. Ne moremo se uskladiti ali ima v obrvi plastični piercing ali kovinskega. Na srečo ne razume naših komentarjev (v slovenščini). Ampak na žalost ne razume niti naročila hrane (v angleščini). No, pri slednem ji pomaga kolegica, ki jo reši teh tegob. Ob vračanju na Cacao Flip se gremo še malo gobarje in v marini nabavimo marelo (ja, na žalost je to ednina). In potem se midva zdingirava s pontona 7 na ponton 6. Po zagotovilih uradnega Malinega ladijskega kuharja je to vsekakor predaleč za pešati in brez dingija bi bila to čista katastrofa...

4. december 2016, nedelja

Le Marin - Sainte Anne

Počasi se uspeva spraviti k zajtrku in potem je na vrsti plačilo marine. Srečava se s Srečom, ki mi končno zaupa njihove plane. Gredo na St. Lucijo. No, midva tja zagotovo ne greva več. Če sem bil enkrat v Trbovljah na dopustu, se tja ne mislim vračati - tudi, če Vesna hoče.

Dan je lep, sončen in kar vabi na kopanje. Cilj je včeraj najdeni zaliv. Punca v marini mi zatrdi, da ona ne ve ali je tam sidranje dovoljeno ali ne. No, to (da ne ve) ji rad verjamem. Samo. Nič bliže nisem rešitvi, kot sem bil, preden sem postavil vprašanje. Iz dileme me spravi Navionics, kjer jasno in glasno piše "Anchoring prohibited". No, pa plovbo skrajšam in se sidrava pred Ste. Anne. V gužvi nekaj sto podobno mislečih jadralcev.

Pa roštilj na plano in veselo k peki mesnih dobrot. Ravno dobro pojeva in si privoščim pipico za sprostitev, ko se v bližini sidra še Cacao Flip. Ampak, mi smo se vendar že poslovili. In mesa tudi ni več. Ampak, pivo in kakšno flaško rujnega pa še imava. Hmmm...

5. december 2016, ponedelje

Sainte Anne - Grande Anse d'Arlet

Vesna zjutraj odplava k sosedom na klepet, jaz se neuspešno spopadem s popolnoma preperelo vrečo za rešilni obroč in vrv, ki visi na ograjici. Marine rescue system piše na vreči. Marine? Hmmm, manjka podnapiš UV non-resistant...

Veter se počasi dviga, opoldne dvigneva sidro in izplujeva. Prijetno jadranje (če odštejem neprestano izogibanje cray-fish trapom), tam nekje med 6 in 7 vozliči jo mahava v 14 vozlih krmnega vetra. Pa jo mimo pribremza 86 čevljski trimaran, Maserati po imenu. Tudi on jadra v 14 vozlih vetra, le da je njegova hitrost ... 21 vozlov. Hja, bolidi, bolidi...

Ob pol treh sva sidrana. Po popoldanski malici gre Vesna v vodo, jaz se zlekнем po palubi. Ni kaj, spočiti se je potrebno

po napornih 13 miljah jadrnanja na mirnem morju v štirih boforih krmnih in bočnih vetrov...

Pa priplava Helga iz Amiga in kaj hitro se zmenimo, da Avstrijca iz Salzburga priveslata na pijačko. Večkrat smo se že srečali od Rodrika sem, pa nikoli družili. Zanimivo, pri Galateji smo bili oboji na obisku v petek, zgrešili smo se za slabo uro. Lušno klepetamo in jasno, oboji tudi poznamo Salzburžana Reinija. Kaj hitro se prizanesljivo nasmejimo onim tam doli, ki jih je Avstrijec (mornar brez morja) pred dvema letoma za več kot dan nažgal in postavil nov rekord na (verjetno) eni najtežjih regat na svetu - solo preko Tasmanovega morja.

6. december 2016, torek

Grande Anse d'Arlet

Dopoldne mine v pripravi na plavanje. Čakanje, da bo sončno in suho. Ampak, vsakič, ko sva beraj za v vodo, jo mimo priroma nova nevihtica. Pa je spet na sporedu čakanje. Šele ob desetih se Vesna končno spravi v snorklarijo. In ura je krepko čez dve popoldan, ko je nazaj. Je ugašala fotiča, ko ni bilo nič zanimivega, pove. Jaz sem pa že tuhtal, kako bi organiziral reševalno akcijo...

Potem greva na obalo na sprehod. In pive. In mimo jo primahata Helga in Rene. In skupaj pluckamo dalje. In čvekamo. In se malo pred mrakom odpravimo na Malo na non-halal roštiljado. In se po večerji premaknemo iz oštarije Chez Mala v barček Chez Amigo. Zadnjo sekundo. Kajti spet se ulije in Amigo ima precej bolje rešeno tendo kot Mala in smo tudi brez dodatnih plaht popolnoma suhi. In še naprej klepetamo. Kar nekaj otokov oboji odlično poznamo. Cel Mediteran smo prečesali, ona dva nekaj let pred nama. Vse nas je pa ves čas ščitil Sveti Miklavž, zavetnik mornarjev. In otrok. Danes goduje in v njegovo čast spijemo poštene merice non-halal pijače. Ni kaj, bakarali je so lahko tudi sredi morja v čast pomembnega svetnika, ne le v hramu najpomembnejšega izmed bogov.

Pa je ura deset zvečer, ko se oddingirava domov. Suha.

7. december 2016, sredo

Grande Anse d'Arlet - Anse de L'Ane - Grande Anse d'Arlet

Posloviva se od Amiga in jo ob devetih zjutraj odmahava v sosednji zaliv na snorkljanje. Na motor in pri minimalnih obratih, kjer še dela generator, da v dobre pol ure malček napolniva baterije. No, točno proti vetru bi tako ali tako motorirala tisto miljo ali toliko, kot je do naslednjega sidrišča.

Anse Noir je lep zaliv, prostora je malo, sva pa zato sama. Vesna se spravi pod vodo, pa se hitro vrne. Voda je kalna. Severovzhodnik vali v zaliv nekaj vala, ta pa kali morje nad mivkastim dnom. Tudi rolanja je preveč, ne bova tukaj ostala preko noči.

Anse de L'Ane je naslednji, še eno miljo je do tam. Ampak, tudi tukaj je val in po minuti razmišljanja dvignevala sidro, obesiva genovo in via včerajšnji zaliv. Tokrat z vetrom, jasno. Tukaj je mirno, kot na jezeru. Nekaj se spravim delat, malo premišljam (za premišljevanje ne potrebujem baterije), nekaj sprogramiram in dan je mimo. Vesna bere in piše maile.

8. december 2016, četrtek

Grande Anse d'Arlet

Ponoči je pihalo, deževalo, grmelo in bliskalo. In mi smo mirno spali. Sidrana v mivko, poraslo s travo, naju ne izruva niti orkan. Tudi današnji dan je bolj kisel. Vesna najde pavzo med nevihtami in odroma pod vodo. Spet je navdušena. Ker je morje v zavetrju mirno, kljub dežju ni tako kalno, kot je bilo na Saint Luciji. Posledično je pod površjem vse lepše. Jaz delam. Naletim na uganko, ki bi mi jo lahko razrešil le davčni strežnik. Če bi delal, kot je treba, seveda. Manjana.

Zato pa malo pogledam na spletno stran turistične agencije za jadrnce, ki ponuja kakšen ducat jadralskih aranžmajev, flotilj na različnih koncih sveta - za vsak okus nekaj. Arc tudi sproti objavlja rezultate in pozicije bark, ki plujejo v tokratni flotilji preko severnega Atlantika. Edina slovenska barka na reliju, Siberia, je včeraj pristala v Rodney Bayu. Bravo! Mala tako ni več eksotika na tem koncu sveta. Samozvani favoriti (na reliju, hmmm?), ki jih tudi malo spremljam, hrvaška barka Lady Nor, ima še dva dni do cilja. Upam, da še česa ne polomijo v svoji samo zaverovanosti in nepoznavanju morja. Še bolj pa upam, da skiper spet ne pobegne prvi s poškodovane barke in pri tem pusti mornarje same, da rešujejo zašuštrano situacijo. Ko jo rešijo, se seveda zmagovalno vrne in spet je glavni. A-ja-ja-jaaaah! Kako gre že tista zgodba o kapitanu in podganah na potapljanju se ladji?

9. december 2016, petek**Grande Anse d'Arlet**

Dva dni opozarjam, da bova prehitro skurila net, če ga kuriva v takem tempu. Pa ne zaleže. In včeraj zvečer ga ni več, neta namreč. Jasno, ne dela niti Digicelova aplikacija za nalaganje kredita. Ali pa ne dela moja super zaščitena kreditna kartica, kdo ve? Nekaj dni nazaj sem še naložil kredit, včeraj ni šlo. In tudi danes ne gre. In tudi z Vesninimi karticami ne gre, ne gre z drugo banko, drugo skupino, niti ne gre s PayPalom. Torej, draga moja Vesna, pot pod noge in popravi svojo napako, jaz se s tem ne bom ukvarjal. In gre. Zjutraj ob osmih. In se vrne ob dveh popoldan. Jasno, morala je na avtobus in v sosednje mesto, ker v naši vasi ni poslovalnice, ki bi znala naložit kredit na gvajansko SIM kartico. Upam, da bo sedaj zaleglo in bo naslednjič bolj pozorna, kaj počne.

Durs ni razložil, zakaj beta edavki ne delajo, še manj, da bi napako odpravil. Torej je bilo čakanje na net nepotrebno. Lotim se dela, Vesna tudi. Ona se loti tudi snorklanja, jaz se za proti utež lotim pipice. Pa je ura večer in na jamborih v okolici se začnejo počasi prižigati bele lučke. Dan je čudovit, a kratek. Zima je. Še malo, pa bomo dočakali najkrajši dan v tem letu. Letos sva ga enkrat že dočakala. Na južni hemisferi.

10. december 2016, sobota**Grande Anse d'Arlet**

Se premakneva ali ne? Ne moreva se odločiti, zaliv je lep in miren, sidrana sva dobro, morje je čisto. Ena boljših lokacij za kopanje letos. In Martinik je urejen otok, nekako se mi ne mudi v anglosaksonski kaos. Če imava za izbirati, je Martinik sigurno boljši od ostalih otokov v okolici. In daleč najcenejši! Seveda, če se primerja value for money. Morda je kje pivec na plaži malenkost cenejši, kot tukaj, v Franciji. Ampak, če upoštevam, da vsaj polovico francoske cene predstavljajo dajatve, je slika drugačna. Od vsake flaške gre nekaj evrov za nepodkupljive uradnike, dobre ceste, javno čistočo, urejenost okolja, varno deželo brez kriminala, zdravstvo, dober javni promet, pitno vodo, elektriko brez redukcij, delujoč internet in še kar je takih stvari. In da ne pozabim: v vsakem zalivu je javni pomol, prirejen za privez dingijev! To ceho sem vedno pripravljen plačati, če se v deželi počutim dobro. In tukaj se. Korektne cene na tem koncu sveta sem zasledil pred leti v Panami, kjer je pivo po dolar-ali-toliko. Tam pač dajatev državi ni toliko in tudi oštir spravi v svoj žep temu primerno vsoto. Na Sant Luciji, ki je podobno zanikrna država s podobno stopnjo kriminala kot Panama, pa stane pivo v oštariji deset nabavnih cen in od take draginje ima korist le noblesa, ki si je uzurpirala privilegij, da se ukvarja s turizmom. Meni, kot turistu, pa dežela v zameno ne nudi ničesar. Tako to ne gre in pika!

Kakorkoli, dovolj jamranja in zgražanja nad Karibi. Itak sem vedel, kam prihajam. Čez dan torej delava, popoldne zaplavava - jaz malo, Vesna veliko. Zvečer sva imela namen se oddingirati na obalo, pa se nama ni ljubilo. Manjana. Zato pa iz kokpita opazujem lokalno mladež, ki se je v zaliv pripeljala na kopanje. No, na žuriranje. Pet srednje velikih gliserjev in dva skuterja ter ogromno (pre)glasne muzike. Ko ob mraku izplujejo in se rinejo v želji biti takoj za kolovodjo, me kar malo spreleti srh. Scena je tako groteskna, kot bi gledal Mad Maxa. Ok, na vodi, namesto v puščavi, s čolni namesto avtomobili in skuterji namesto motorji. Vse ostalo je pa enako. Kaj se to res dogaja? Že sedaj?

11. december 2016, nedelja**Grande Anse d'Arlet**

Vrag odnio šalu! Danes greva na obalo, da malo pretegneva noge! In greva. Pa se sprehodiva do sosednje vasice. Pol urice po ravnem. Če bi bil to sprehod preko shopping malla (podobna razdalja je, ko se človek sprehaja od trgovine do trgovine), bi bilo vse v redu. Tukaj sva pa tako utrujena, da je nujno zaviti v oštarijo na plaži, da se malo spočijeva. Na eno pivec in nič drugega. Samo zato, da bova lažje opazovala mladenke in mladce na lokalnih čolnih s pravokotnimi jadr, kako trenirajo.

Vendar. Pivce je tako smešno poceni (če ga primerjam s Saint Lucijo, je četrtno cene), da je nujno točnost na ceniku verificirati z več neodvisnimi meritvami. In potem, jasno kot beli dan, se prileže še malo hrane. Raki in ribe z grila so spet fragment cene glede na sosednji otok. Udri po siromahu! In ko sva napojena in nakrmljena še za naslednji dan, se odpraviva po trgovinicah. Jasno, cene so pariške. Ampak, kako neki le se jim potem reče na Saint Luciji, kjer so nekajkrat višje? Kakorkoli, postanem ponosni lastnik nobel obuvala za tople dni in potem s prodajalko dolgo klepetava. Prijetna Francozla, ki je takoj znala tekoče govoriti angleško, samo da sva pohvalila njen otok (in pograjala sosede).

Še klepet z Avstralcem na pomolu pred dingijem in potem neuspešno trkanje po trupu Sinusa na sidrišču (Michael je očitno malo zadremal) pa koktejl na Mali za prijeten večer in sonce je ugasnilo v vodi. Premišljujem, le katero božanstvo je na tem koncu sveta zadolženo, da ga jutri zjutraj spet prižge? Upam, da sončni bog ne zaspi in da bo dan zagnal po urniku.

12. december 2016, ponedelj

Grande Anse d'Arlet - Diamant - Anse Mitan –

Grande Anse d'Arlet

Sončni bog ni zaspal. Midva sva pa. Pokofetkava, opraviva službene klice in se odpraviva na Bus Tour de Martinique. Prvi bus pride točno in naju točno odloži na Diamantu. Časovno točno. Krajevno pa 47 minut hoje (po guglu) do prve oštarije. Pa saj sva sama hotela prej dol, da si pogledava spomenik ob poti, ne smem se pritoževati. Spomenik potopljeni ladji neznane zastave in neznane posadke. Znan je bil samo tovor. Pred slabimi dvesto leti se ve, kaj so vozili iz Gvineje Bisao na Karibe. Posadka je šla vsa v večna lovišča, nekaj tovara se je pa rešilo na obalo. Ampak. Kaj naj s tem tovorom storijo? Učene pravniške glave so tuhtale in tuhtale. Sužnji niso, ker niso bili prodani na trgu, svobodnjaki pa spet ne, ker so prišli ilegalno v državo (takrat še niso poznali pojma politični prebežnik, kot ga poznamo danes za Sirijce). Tuhtali so in končno tudi stuhtali. Tovor so enostavno prepeljali v Gvajano (tja, kamor so kasneje tudi Metulja) in naj se oni ukvarjajo s tem resnično pravno zapletenim problemom. Voila! Kakorkoli, guglovih 47 minut je najina krepka ura. Paše pивce, ko končno priracava na cilj. Ampak, imajo samo takega na štamperle, karibsko mero. Nak, to ni zame. Gremo dalje. Iščeva in iščeva. In najdeva. Biere pression. Spodobne količine, še posebej, če jo lahko ponovim. In spodobna hrana za prilogo.

Naslednji cilj avtobusne turneje je zaliv Mitan, turistični babilon s hoteli in marino. Ko želim kaj naročiti ali kupiti in trudoma sestavim skupaj nekaj francoskih besed (in se samemu sebi zdim sila pomemben), me tete in strici vsakič začudeno pogledajo in potem v zadregi predlagajo, ali ne bi bilo morda bolje, če bi se raje pogovarjali angleško? No, to je šlo potem vedno brez težav...

Še tretja avtobusna runda in sva v domači vasi. Ampak. Vse je zaprto. Lundi ferme. Kot muzeji. Le da mene tele birtijice nič ne spominjajo na muzeje. Vse po vrsti so novokomponovane oštarijce na rivi. Kakorkoli, spraviva se v dingija in via Mala (tu ni mišljen roman Johna Knittla) z vmesnim postankom ob Sinusu in enodnevnim izlet je mimo.

Memorial Cap 110

spomeniki so visoki 2,5 m

mala cerkev v mestecu Diamant

topovi se pa tudi najdejo vsepovsod na otokih

zelo dolg pomol in na koncu dinghi ponton, ki ničemur ne služi; poleg tega je prepovedano plavati zaradi močnih valov

nekaj zgodovinskega...to je vse kar sem razumela v francoščini :)

to je pa martiniški avtobus za 21 oseb s klimo in normalno, čisto nič karibsko z glasno glasbo

malo kičasta fotka z Diamant veliko skalo v ozadju

so valovi tako butali, da bi bila čisto mokra, če bi se sprehodila po pontonu

zelo enostavno in preprosto narejena smreka iz lesa

tudi tukaj imamo sneg in snežaka

je pa že vsepovsod novoletno okrašeno s smrekami ...

13. december 2016, torek**Grande Anse d'Arlet - Anse Mitán**

V bistvu čakava, da bova poletela domov in nikamor se nama ne mudi. V četrtek je napovedano manj vetra in takrat bi se premaknila na Dominico. Saj bi se lahko kadarkoli, 5-6 Bf z boka ni prehudo. Pa je tukaj čisto lepo, verjetno lepše kot višje gori, in raje počakava tukaj in plujeva lagano engleski v 4 Bf. Vendar. Ne bova več čakala v tem zalivu. Premaknila se bova, odločitev je padla.

In tako odmotorirava proti vetru in dežju v 5 milj oddaljen Anse Mitán. Spotoma narediva zalogo elektrike za poganjanje hladilnika in računalnikov in se čez dobro uro sidrava. Že med potjo so naju prale nevihte, na sidrišču spet. In spet in spet. Kar takole urejen vzorec je: petindvajset minut sonce, pet minut dež. Z neskončnimi ponovitvami. Programersko bi se to slišalo nekako takole: while true do sun and rain. Zaradi nesrečnega pogoja, ki je stalno izpolnjen, program iz take zanke nikoli ne uide. Mislim, da bi se procedura morala imenovati Caribbean Paradise.

Kakorkoli, dan preživiva na vodi. Vesna dela, jaz malo razmišljam, če bi se s ferijem odpeljal v Fort de France, pa se mi ne ljubi. Niti se mi ne ljubi kuriti roštilja. Hja, to je tako, če se nič ne dogaja - potem se človek popolnoma poleni in zapade v apatijo. Ampak jutri ... jutri pa res izplujeva in narediva neverjetnih 17 milj! Jutri je dan za akcijo!

14. december 2016, sredo**Anse Mitán - Fort de France - Saint Pierre**

In danes je torej dan za akcijo! Najprej se premakneva v Fort de France. Ne vem ali clear out v Saint Pierre dela ali ne. Vsekakor pa ne vem ali je tam univerzalno okence za topapanje katere koli Digicelove simke. V FdeF (he, he, sem se naučil še eno, tokrat francosko, kratico za mesto) preverjeno je. In internetno ričardžanje (spet preverjeno, večkrat!) ne dela - čeprav mi je Digicel kot loyal customerju poslal mail z opravičilom in spodbudnim obvestilom, da sedaj bo pa vse skupaj delalo. In da to sploh še ni vse! Delalo bo še bolje, kot prej. In če topapam v naslednjih desetih minutah, dobim bonus za lokalne klice. Absolutelly free. Hja, vse skupaj bo verjetno res delalo bolje. Za njih, verjetno. In tako bomo lahko loyal customerji še več zapravljali. No, saj to me malo skrbi, očitno sem pri njih zapravil že kar nekaj denarcev, da so mi tako zelo povišali čin. Loyal customer! Š čim takim me pa še naš modri Telekom ni nagradil...

No, akcija se nadaljuje. Vesna napolni telefon in v trgovini dve bagetki, sadje in zelenjavo kupuje naslednjo uro. Jaz se klirautam. V čendleriji. Kateri cepec, je že rekel, da je na Martiniku kliranje zastonj. Nima pojma! Tokratno me je stalo natančno 49,95 evrčka. Čendlerija... No vsekakor bolje, kot da bi se kliral v Saint Pierru. Tam se to dela v oštariji. Uf, to bi šele bilo drago!

Zato pa na obali srečava Galateo in Amigo in noge so v trenutku težke. Noge vseh nas. Ni kaj, smo že stari ljudje. Potreben je počitek. Ki pa tudi ni zastonj, čeprav smo našli eno cenejših točenih piv na Karibih (kjer jih sploh ponujajo, običajno se da dobiti le pakiranega v štamperle, v 187 ml ali 275 ml flaške, torej). In ko ostali ugotovijo, da bi bilo dobro še malo pretegniti noge, se z Renejem le spogledava - in od utrujenosti kar obsediva...

Atlantik 2016**Dominica****15. december 2016, četrtek****Saint Pierre - Ruperts Bay**

Ko se začne daniti, pogledam na plano in na horizontu vidim dve jadri. Na sidrišču manjkata Amigo in Galatea. Ah ja, tako zgodaj pa midva že ne greva. Najprej kavica. Potem vece in tuš. In z dobro uro zamude se odpraviva tudi midva. Ena zadnjih v današnji pošiljki za Dominico. Osem nas je. Startno linijo sva prevozila kot šesta, uro za prvim. Ciljno linijo pa tretja, deset minut za prvim. In tisti, ki je startal prvi, je prispel skoraj dve uri za nama. Le kaj so počeli vmes? Midva sva delala in Vesna je oprala par žeht perila. Pa še (edina) sva se vmes ustavila v Roseauju in se malček pogovorila s tam sidranimi.

Kakorkoli, ob pol treh popoldan sva bojana (hmmm..., nihče ni pritežil naokoli kot boat boy, le kaj bi lahko bilo narobe?) in v naslednjih petih minutah tudi oddingirana na klirens. Pa se zapeljeva na market in povprašava kje so cariniki. Daleč. Ok, torej danes ne greva. Manjana. Greva pa danes zato preverit cene. Oštarijske.

Dinghy dock pred gostilnico je vabljev. Cene v oštariji v zaledju so pa ... no ja, višje kot v Franciji. Po pričakovanju. Oštirja sem hitro streniral, da je razumel, da ima za šankom tudi exchange office. Eno pivo exchangea za pet isijev. I to puno puta. Vendar. Tukajšnja mera za pivo je (sramotnih) 250 ml. In eno minhenško pivce za živce torej stane tventi-isi ali krepkih šet ojrotov. Ni poceni. Ampak, paše pa, paše...

Zato pa takoj najdeva družbo v urugvajsko-nizozemskem paru z barke Phoenix. Prijetno klepetamo in spotoma nama še Francoz s sosednje barke malo razloži, kako je poleti v Tolminu. In Škofji loki. Bolj je na tekočem z dogajanjem v Sloveniji, kot midva...

Dominica hribovit otok

pri Roseauju so naju že obletavali tovrstni čolniki in ponujali boje

boje pri Roseauju so bile v večini primerov prazne, čeprav so mi po telefonu rekli, da so zasedene

nič kaj lep pogled na okolico, če bi tukaj vzela bojo

zanimiva dekoracija iz plodov tukajšnjih dreves

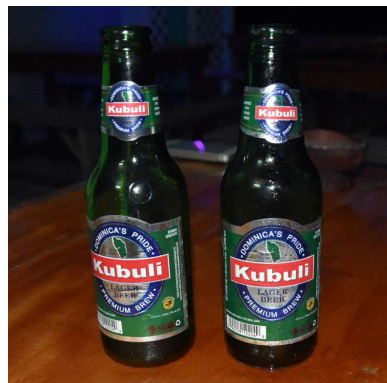

naše bojišče z dokaj novim dinghi pontonom

45-letna Silvia je Urugvajka poročena s 15 let starejšim Nizozemcem; simpatičen par

Kubuli je lokalno pivo, kot sami pravijo: ponos Dominice; le cena je malce visoka napram količini 5EC za 250ml

16. december 2016, petek

Ruperts Bay - Trafalgar Falls - Ruperts Bay

Amigo in Galatea naju pobarata, kdaj gremo na klirens še preden sva uspela spiti kavico. In pojesti sirčke in salamice iz Francije. Počasi, počasi, saj se tako hudo pa res ne mudi. No, potem gre zares. Zdingirava se na obalo in napotiva proti precej oddaljenim carinikom. Pa je kmalu ob poti rentičar, ki nama ponudi sprejemljivo ceno (samo pol dražje je, kot v Franciji) in ko mu razloživa, da greva vseeno najprej na kliranje, je strumen. Sam naju zapelje tja. In pripelje nazaj. Da le ne bi zavila vmes h konkurenci. No, to je pa že bolje. Mogoče mi bo na koncu otok še všeč.

Pa se odpeljeva. Ker sva brez pohodniške opreme, je danes na sporedu Roseau in Scotts Head. S prvim zaključiva hitro. No, to je relativno, glede na to, da več ali manj celo uro stojiva v nepremikajoči se koloni skozi center. Precejšnji del mesta je namreč zaprt za promet, danes sta privezani dve ogromni kruzerici. Temu primerno je spremenjen prometni režim in ni kje parkirati. Ti dve grdosiji sta povečali populacijo države za več, kot sva jo midva na Pitcarnu!

Tudi južna špička otoka, ki je podvodni rezervat in (oglaševan kot) potapljaški raj, naju (s kopnega) ne prepriča. Zato je pa toliko lepši centralni del, Unescova naravna dediščina. Samo na nekaj slapov zavijeva, to se da v japankah. In, moram priznati, bilo je vredno truda (deset minut hoje po stopnicah skozi gozd). Slapova sta lepa, prvi je topel, drugi hladen, med njima je tolmun. Bi si morda lahko celo namešal najbolj prijetno toploto vode, če bi lahko premikal balvane in reguliral pritok. Tudi okolica je lepa. Pravi deževni tropski gozd. Dobesedno! Deževni...

V domači oštariji preostanek večera preživiva v isti družbi kot včeraj. Poleg klepeta, pijače in (dobre) jedače, se moj telefon potrudi in preko oceana spravi celoten film. Net v birtiji dela hitro in zanesljivo. Le tega, kdaj bo prilika si film tudi ogledati, ne vem. Morda drugo leto...

ta kitara je dala pa že kar nekaj skozi :)

veliko je avtomobilske prodaje: direktno iz avta blago ali pa celo kar iz njega (sadje, zelenjava in vse ostalo kar je možno prodati)

tržnica v Roseau

stavba kjer je pisarna predsednika Commonwealth Dominice

hiše so zelo raznovrstne od lepo zidanih do lesenih; vlaga pa itak dela škodo na vseh objektih

rt Scotts Head

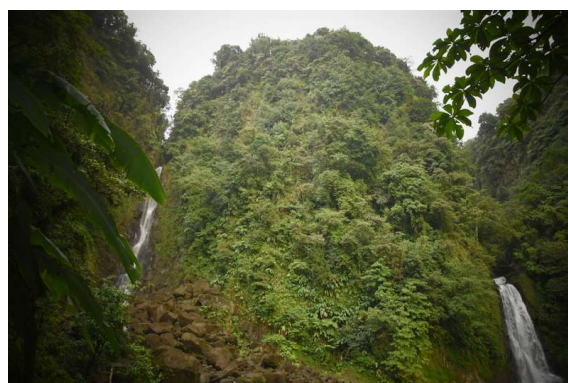
za snorkljanje tukaj plačaš 5EC, ker je national park - voda deluje čista

slikovita cerkev v Soufriere

veliko tovrstnih malih barčkov - čakajoč na goste - tudi tukaj ni lahek zaslužek biti gostinec

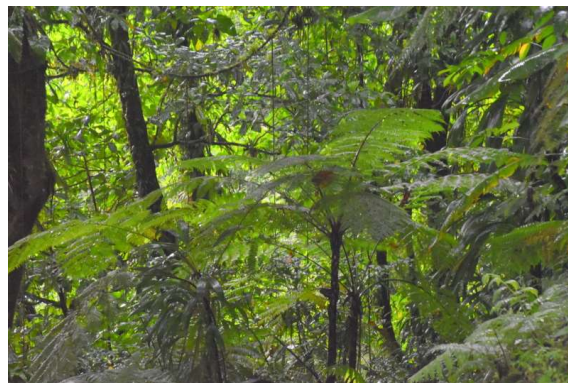

dvojni slap - en topel, drugi hladen ....

nekateri so se šli kopati - midva brez kopalk in brisače nisva tega tolmuna testirala, žal ... :(

tudi na tem otoku raste novozelandska praprotna :) (

17. december 2016, sobota

Ruperts Bay - Emerald Pool - Ruperts Bay

Po zajtrku najprej na Digicel, včeraj so imeli probleme z aktivacijo in ko so popoldan prileteli esemesi, da smo končno on-line, smo bili samo na edgeu (2G). Pa sva eno uro pri njih in nič ne znajo urediti. Ah, ja... Saj gre za smešne denarce, ampak spet sva brez pravega neta. Čez vikend lahko potrpiš, navigacija dela v redu, maili letijo. Potem se bova pa itak kmalu prestavila v Francijo. Ali pa prestopila k lokalni konkurenci. Res je škoda časa, ki ga izgubljava s prijazno svetovalko (v prevodu: punco brez znanja).

Odpeljeva se torej naokoli po otoku. Najprej si ogledava severni rob otoka in ugotoviva, da sploh ne vleče tako hudo, kot je bilo napovedano. Guadeloupe se lepo vidi. Potem sledi narodni park, kjer je glavna atrakcija utrdba. Bolj na hitro zaključiva s tem.

Naslednji cilj so Indijanci, edina preživela enklava Karibov, ki se ji je po čudežu uspelo rešiti pred španskim masakrom. Ampak. Vmes se voziva po precej neobljudenih koncih in predvsem po čudovito divjih koncih otoka. Narava je krasna. Res je divja! Tropski gozdovi se spuščajo preko previsnih klifov v razpenjen Atlantik. Vmes se v morje izlivajo rečice, ki so vse po vrsti bistre - kljub dežju, ki pada po sistemu 5/25 (5 minut dež, 25 minut sonce). Lepo. Precej lepše, kot indijanske vasice, ki se v ničemer ne razlikujejo od vasi na ostalem delu otoka. Le prebivalci so drugačne rase.

Ne gre brez tega, da se ne bi ustavila v Unescovem protektoratu imenovanem svetovna naravna dediščina. Lep tolmun, lep slap(ek) in predvsem lep gozd vse naokoli. Vredno deset minut sprehoda po lično urejeni potki.

Namenjena sva bila na večerjo v domači oštariji ob sončnem zahodu, pa sva jo zamudila. Nekaj cest je povsem spodobnih, nekaj pa obupno zanič. In pri povratku sva nabasala na tako iz druge skupine, ki ji je za povrhu manjkal most čez reko. Slednje seveda vrli cestarji označijo šele tik pred zdajci, da se nadebudni vozniki lahko vračajo nazaj in kolovratijo po še slabših cestah daleč naokoli. Hvala telefon za nesebično pomoč pri odkrivanju obvoza! Pa saj ravno zato je Martinik daleč najcenejša destinacija na Karibih. Cena piva v oštariji je sicer podobna, ampak ceste in internet so pa čisto drugačne. In na srečo mi ni bilo potrebno preverjati zdravstva. Pa še česa, kar se v evropski deželi odraža v cenah ostalih dobrin...

no, ta ski / fis nalepka pa res paše na dominicin avto :) (

utrdba malo naprej od našega sidrišča

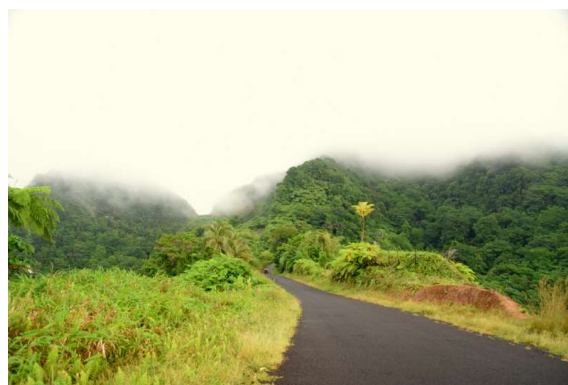
to pa je ta prava senca !

topovi usmerjeni direktno na sidrišče/bojišče

naj bi zgradili hotel, a ni mi jasno kaj so hoteli povedati s temi skulpturami ?

bili smo skoraj v oblakih (polni dežja)

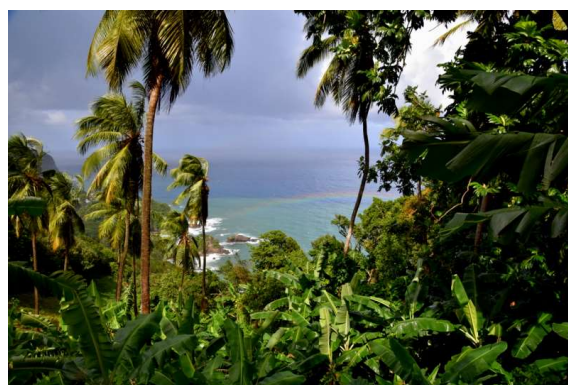
namesto klasičnih usmerjevalnih tabel, slikarja

indijanci prodajajo večinoma svoje izdelke

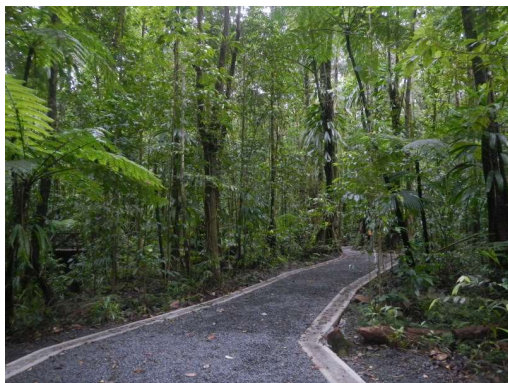

tukaj je pa kar močno pihalo in valovi so razbijali obalo

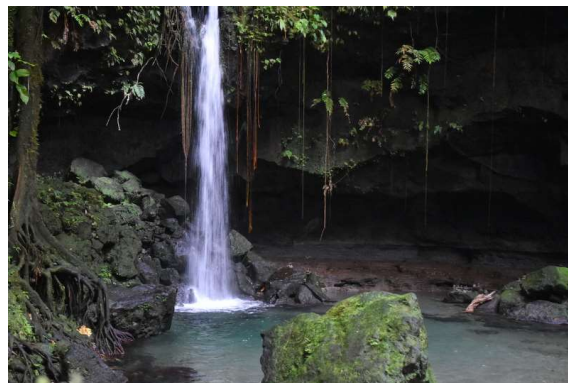

mavrica v morju

urejena pot do Emerald pool

Emerald pool ...voda dokaj hladna a prav prijetna za osvežitev

18. december 2016, nedelja

Ruperts Bay - Trois Pitons - Ruperts Bay

Cesto pod kolesa in na cilju pot pod noge. Narodni park, del Unescove naravne dediščine je današnji cilj. Kar nekaj zadev si pogledava, praktično vse, ki so na seznamu. Zanimivo in lepo. Le sprehod do super-truper slapa, ki je deklariran kot 45 minut lažje hoje, se ni izšel kot je treba. Ko po eni uri priplezava do table, ki strumno trdi, da sva šele na polovici poti, se Vesna spunta. Jaz nadaljujem. Škoda, da se je obrnila, po osmih minutah sem bil na cilju. Vsega skupaj je okoli 2400 stopnic v obe smeri. Na Sveti Heleni jih precej manj. Na srečo je vsaj temperatura silno prijetna za hojo na okoli 800 metrih nad morjem. Kadar ne dežuje, jasno.

Slap je bil sicer čisto lep. Vendar. Sedaj vem. Rinko v Logarski dolini bo nujno in nemudoma potrebno vpisati na ta slavni Unescov seznam. Tale tukaj je nekaj podobnega. Tukajšnja jezera z istega seznama pa precej zaostajajo za onimi pod Triglavom. Vsaj tista, ki sva si jih ogledala, vseh si resda nisva. Mislím, da z razlogom. Umetno jezero, kot Unescova naravna svetovna dediščina vsega človeštva? Hmmm... Aha, pa še vse naše toplice tudi spadajo, ve se na kateri seznam...

No, čeprav se mi ravno ne zdi, da je narava nekaj tako zelo posebnega, da bi si zaslužila tak tretma, kot ji ga prisojajo, je vseeno lepa. Verjetno je to eden lepših karibskih otokov. Vsaj za tiste obiskovalce, ki jim je mar divja narava.

Večer se konča v oštariji, kjer Vesna brska po netu, jaz downloadam filme - Digicel seveda še vedno ne dela. In oba prekineva svojo zanimacijo in se zatopiva v klepet s posadko Phoenixa. Na koncu složno zapremo oštarijo skupaj s kinkajočim kelnerjem...

Lesser Antillen Bullfinch ... polno jih je na otoku

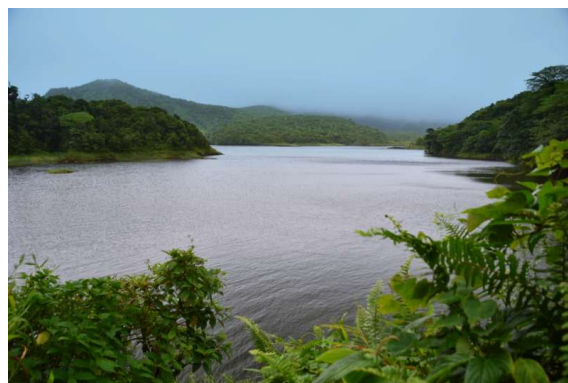

topla voda ...jo sicer lahko piješ, a je neprijetnega okusa; je pa zelo topla voda, temperatura telesa

strelacija v naravnem okolju

Fresh Water Lake

večer se je zaključil s posadko Phoenixa

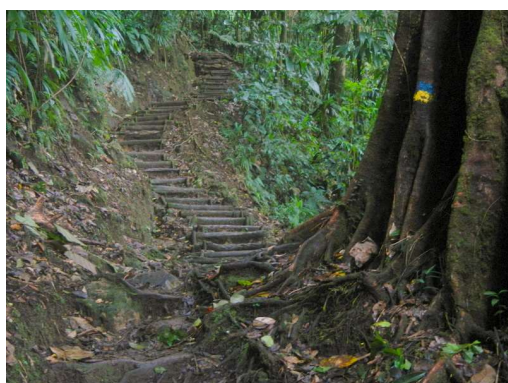
hecen spomenik Mr.Pascal.Lauda - v roki drži skodelico kave ... hm...

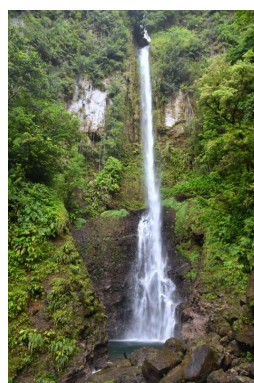
Titou Gorge Falls ....lahko si plaval, če si seveda imel kopalke :) ....

v Fresh Water lake vodijo stopničke

po eni uri hoje gor in dol po neštetih stopnicah (spolzko!), mi napišejo, da je do cilja še 20 minut; no, cela pot naj bi bila le 45 minut, tako, da ....

Middlehom Falls

Soufriere - kar nekaj bazenčkov je bilo namenjenih za kopanje: zelo vroča voda, cca 40C, ampak iz izvira :), zdravilna!

moja malenkost med koreninami ...

Atlantik 2016

Guadeloupe

19. december 2016, ponedelj

Ruperts Bay - Iles les Saintes

Ob enajstih vračava avto, torej greva še malo naokoli. Ampak. Na dingi pontonu sta Anamaria in Ernst. Ura mine, preden se spakirava v avto. In potem še ura in pol, da si pogledava še edini del otoka, kjer se še nisva vozila in po 550 prevoženih kilometrih vrneva avto. Kaj pa sedaj? Vesna bi kupila razglednice, mikice, magnetke, ... pa ne gre. V teh vukojebinah (uradno: drugo največje mesto na otoku) ni niti ene same trgovine s souvenirjem. Kje bi potem kupila poštno znamke in našla nabiralnik, je pa sploh uganka. Po kratkem premisleku in prevetritvi vetrnih kart, se enostavno odločiva, da izplujeva. Do Guadeloupa imava le dobrih dvajset milj.

V pisarni lastnika boj spet ni nikogar. V petih dneh nisva videla odprtih vrat, čeprav na vratih lepo piše, da delajo vsak dan od osmih do štirih. Prav tako nama niso pomagali pri privezu ali naju vsaj obiskali, ko sva bila na barki. Pač ne bova plačala, druge ni. Odveževa se, posloviva od Galateje in Amiga (Phoenix je izplul že zjutraj in tudi ni uspel plačati boje), dvigneva jadra in usmeriva Malo nazaj v Evropo. Pa okoli ovinka pribremza water taxi možakar in naju nadere, da nisva plačala boje. Ja, poveva, ker nikogar ni v pisarni že vse odkar sva prišla. Nou-proublem-sr-pej-mi-end-aj-vil-giv-dm-mani. Aha? Joooj, stric moj, tako pa to ne bo šlo. Kapčiš? In je kapiral, skomignil z rameni in se vrnil loviti ribe...

In v Evropi je vse skupaj čisto drugače. Ko se približava boji, priplujeta mojstra v dingiju, pomagata pri privezovanju, zaželite dobrodošlico, razložita, kje lahko narediva clear-in, pobereta 10 evrov (kar je manj, kot v nerazviti Dominiki in le ena tretjina sentluške cene!) in se takoj umakneta in niti v sanjah več ne težita z nebuloznimi cenami za taxi drive. Dingi parkirava na dingi pontonu. Takem, pravem. Ne kot pri sosedih, kjer je pomol (neplavajoči!) skupaj zbit iz nekaj plohov in iz katerega štrlijo žebli (inflatable dinghy compatible pontoon?). Sprehod odkrije prijetno med-sea-like vasico z trgovinicami (glej, glej, tukaj pa imajo souvenir) in prijetnimi gostilnicami s povsem primernimi cenami. In v Križišču lahko kupiva čisto prave bagetke!

Že do sem je vse lepo in prav. Ampak, na koncu pride na vrsto še najpomembnejše. Na mestnem trgu spijsa welcome drink, kot ga v vsaki novi državi ali otoku, kamor priplujeva. Vendar. Tokrat je to malo posebno. Nazdraviva namreč Vesninemu obkroženju planeta. Ja, točno v tej birtijici sva skupaj pila koktajle že davnega leta 2012 in od takrat Mala ni naredila niti milje brez naju dveh obeh na krovu. Tukaj sva torej zaključila družinsko obplutje planeta. Mislim, da jih ni veliko slovenskih družin, ki se lahko pohvalijo s tem - jaz poznam le eno, Sama, Ines in Fabijano na krovu Wet Lady. In kot se za tako priložnost spodobi, se večer konča z roštiljado...

na vzhodni strani otoka je vedno vetrovno (kar sva videla)

kako piha se vidi po rastlinju

danes niso bili vrhovi v oblakih

malo utripa po ulicah mesteca Portsmouth

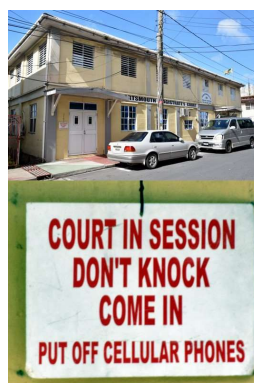
lokalne grenivke so zelo dobre, cena pa, hm, za bele je verjetno druga?

hiške so kar lepe: večina je zidanih, nekaj pa tudi lesenih; na pogled nič kaj revno

kakšno imajo meso, nisem preverjala; sem na Martiniku v Liderju nabavila odlično meso, mehka sočna govedina je na roštilju odlična!

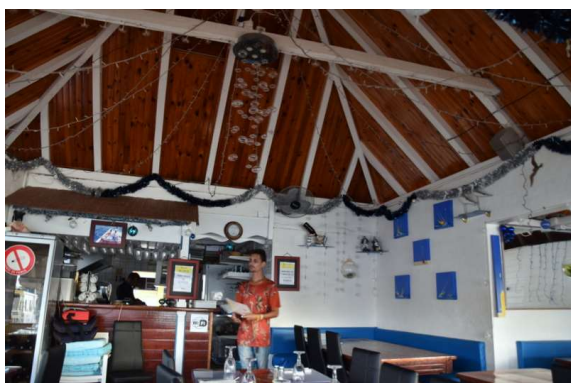
ker je sodišče zasedalo, je bila cesta za promet kar zaprta; t.i. stranke so čakale kar na cesti, da jih pokličejo

hiška ladja še vedno v tem zalivu.... kaj hitro sem se spomnila te prikupne vasice

urejen pomol za dingije

sva hotela spiti welcome cocktail, pa so imeli same brezalkoholne .... to se pa že ne spodobi, kajne?

to je pa moja zaslužena pina colada ...hecen kozarec :) ... no, pa je za menoj tudi krog okoli sveta z Malo :)

20. december 2016, torek

Iles les Saintes

Dan je lep in sončen. Pravzaprav sva imela v vsem času, odkar sva zapustila Dominico z njenim znanim režimom 25/5 eno samo nevihto, včeraj zvečer. Vidi se, da tukaj ni visokih gora na otoku, ki predstavljajo oviro vetru in posledično povzročajo vrtnice, ki potem pomenijo stalne nevihte. Temu primerno je tudi flora precej manj tropska. Gozd je prej podoben gozdu zmernega pasu, kot tropskemu deževnemu gozdu. Tudi temperatura zraka je nižja. Vidi se, da se oddaljujeva od ekvatorja in da prihaja najkrajši dan na severni polobli. Namesto tri do štiri litre tekočine na dan, kot sva je popila v Gvajanah, jo popijeva le še okoli dva litra. Ah ja, le kaj bova počela sedaj z vso to silno zalogo vina?

Kakorkoli, prestaviva se za sosednji otoček, na bojišče, kjer je manj vala. In tudi manj interneta, hic! Vesna dela, jaz tudi. Vesna tudi snorklja, jaz ne. Voda je čista, ni pa niti približno tako prozorna kot na Martiniku. Snorklarija bi izpadla precej povprečno, če ne bi bilo tam hobotnice, ki se je skoraj pustila pobožat.

V zavetrju otoka sta sidrani dve srednje veliki kruzerici. No, Club Med 2 je sicer največja kruzerica z jadri na svetu, je pa v primerjavi z najnovejšimi sardina-šipi s po preko šest tisoč ljudmi na krovu, prav majčkena. Na srečo nas, jadrnice, pustijo na miru in same v zalivčkih in svoje goste dingirajo direktno v objem suvenirdžinjičarjev na glavnem pomolu vasice.

pogled na otočje Saintes....

...nekateri pravijo, da so podobni Kornatom

pahljače raznih barv in korale; vendar na tem koncu bila zelo kalna voda

prvič videla hobotnico med plavanjem, napihovanjem ipd...

ker je narodni park, se pač ne sme loviti

ampak sem si jo pa predstavljala na krožniku v obliki solate ali na roštilju ...

....sanje so vedno dovoljene ....

21. december 2016, sreda

Iles les Saintes

Prav prijetno se spi, celo pokriti se je potrebno z rjuho, sicer zna biti proti jutru že kar hladno. In dopoldan spet sije sonce. Mene zvabi v vodo, Vesno pa pod vodo. A glej ga zlomka! Podvodni fotič odpove poslušnost. Ekranček crknjot. Zato pa snorklistka strela kar na slepo in morda bo kakšna od 250 fotk le v redu. Je pa podvodni svet, tako pove, precej reven z življenjem.

Mene v istem času premami sprehod po otočku. Z vrha hriba je lep razgled. Na otočje in na dogajanje za njim. In kaj vidim na horizontu? Prihaja resna nevihta in če nočem biti do kože moker, se moram podvizat nazaj na dingija in na barko. In se. V japankah po bregu navzdol. In brcnem v skalo. No, potem je bila hoja šele naporna, japanke so postale prava mala drsalnica, vse namočene od krvi. Ah, ja...

Sicer pa preostanek dneva oba delava v podpalubju. Vedriva. Tokratna porcija dežja je bila precej obilna. Jaz si vmes pogledam še film, ki sem si ga downloadal pred dnevi. Tudi bojo plačava, inkasanti se lepo mirno pripeljejo, nič ne kolovratijo, nič se ne derejo maj-frend (kar ošpice dobim, ko slišim to besedo!), na čolničku imajo vse polno bokobranov in za vplačan znesek izdajo račun. Nič od tega ni bilo pri sosedih...

Še žgaro prirediva in malo poklepetava, pa je že čas za počitek.

pogled z vrha hriba na bojišče

naša Mala barka

od obzidja je bore malo ostalo

pogled na vasico - je kar veliko ljudi, se pozna, da so pred vrati prazniki

velika ladja kazi pogled na otočje

zaliv kjer sva bila zadnjič je bil ta trenutek čisto prazen

sem snorkljala čisto do roba otočka - bistveno manj kalna kot včeraj

...pence pa so bile na morju .... pihalo pred nevihto, kot običajno

današnja moja predjed; a smo al nismo v Franciji :) ... no, polže imam rada in tukaj je 12 polžev že pripravljenih z maslom v trgovini le 6 €

ne vem ali je normalno, da ti po 8700 podvodnih fotografijah crkne ekran? fotografirano na slepo

zelenkaste korale

pa rdeče, vijolične korale...

22. december 2016, četrtek**Ilot de Gosier**

Maili uletavajo obema. Kot bi ljudje vedeli, da prihajava v Deželico. Nujne stvari postoriva in potem se odveževa od boje. Greva še kam drugam. Ker danes naj bi ne bilo premočne N komponente v NE vetru, se odpraviva na Guadeloupe. Itak morava jutri parkirati v marini. Smer vetra je bila res v skladu z napovedjo, ne pa tudi jakost. Precej močna nevihta severno od nas je pošteno premešala vetrove (pravilneje: zaradi premešanih vetrov je nastala nevihta). Namesto napovedanih 4 Bf, sva imela najprej 7 Bf, potem pa 2 Bf in šele zadnja polovica plovbe je bila prijetna in hitra.

Že med potjo zazvoni telefon, pa ga jaz zunaj nisem slišal, Vesna je pa dremala v podpalubju in ni pravočasno odreagirala. Pokličeva nazaj na neznano številko in sledi presenečenje. Klepetala sva s Tonetom, ki je z Vlasto na barki z imenom Mojca v Surinamu, v isti marini, kot sva bila tudi midva. Še en slovenski par, ki pluje po svetu. Super! Upam, da se kje srečamo.

Sidrana sva za otočkom Gosier in Vesna takoj pod vodo. In hitro tudi iz vode. Nič se ne vidi, vse je kalno. Pa še fotič ne dela...

Večerja je klasična. Žgara, BBQ, braai ali kar je že teh imen za roštilj. Porabiti je potrebno meso in oglje. In pivo. I teško nama! In po večerji sledi letni kino (film, ki je priromal po etru na telefon, gledava na računalniku v kokpitu). In kot se za letni kino spodobi, se film predvaja ob spremljavi žlahtne kapljice. Tokrat je na sporedu Chenin Blanc iz - ma, saj to se vendar ve - Južne Afrike.

23. december 2016, petek**Marina Bas du Fort**

Jutro je delavno in okoli poldne se nekako le konsolidirava in premakneva tri milje do marine. Malo komplicirava pri welcome boatu in mojster se končno strinja, da je najbolje, da nas parkira na finger ponton. Padalcem so sicer namenjeni privezi z muringom v vodi, ampak potem morava s kljunom do pomola ali pa dingi pustiti v vodi dva meseca. Nobena varianta ni v redu. Po krajšem premisleku se le najde privez alongside na fingerju - v laguni. In tako sva parkirana v hurricane hole. Do sem vse lepo in prav, celo idealno. Ampak.

Do recepcije je pol ure hoda po vročem soncu (ali pet minut vožnje z dingijem, ki ga imava pa ja tako lepo spakiranega na davitsih, da ga niti v sanjah ne dava več v vodo!). Urediva formalnosti in potem do čendlerij. Preveriti je potrebno, kaj se dobi tukaj - če se odločiva da delava antifouling v Franciji. Vse se dobi!

Vesna je sicer imela namen v tem času obiskati šopinglandijo dedka mraza, pa kar caplja z mano in ko zaključim s čendlerijami, se spomni, da je lačna (točno pred najdražjo oštarijo v soseščini, hic!). Nekaj malega torej pojeva in popijeva za sedemdesetaka in potem dalje. Ampak. Na poti v mall se izgubi. Še dobro. Super-truper shopping mall se izkaže za le malo večji šoping hrane z nekaj trgovinicami. Tako nekako, kot naš vaški Mecator v Jaršah. Če naj Deda Mraz prinese kaj s Karibov, bo potrebno poiskati drugo rešitev...

24. december 2016, sobota**Marina Bas du Fort**

Nič nisva iskala. Modro sva stuhtala, da pravzaprav sploh nimava pisma za Božička na Karibih. Samo nekaj malega za Dedka Mraza imava. Ampak. Dedek Mraz je pa vendar kasneje, Dedek Mraz je neke vrste popravni izpit, če Božiček ne prinese vsega tako, kot je bilo zamišljeno. Druga šansa. Kakorkoli, Božiček je zamudil vlak in kdor zamudi vlak, pač ne pride. Sicer pa itak vsi vemo, da Božiček domuje v Rovaniemiju na Laponskem. Božiček s Karibov, lepo vas prosim? Kdo je pa že kdaj slišal za tako bitje? Na Karibih so vendar pirati. In pirati daril ne nosijo, oni jih jemljejo!

To smo torej rešili, sedaj pa k resnim stvarim. Jaz nekaj ur popravljam instrument na motorju in ko že končno mislim, da mi je uspelo, se izkaže, da še vedno ne dela zanesljivo. Ma, bomo že nekako. Vesna pere in pakira. Jaz se zabavam z akumulatorji in watermakerjem. Še manjša opravila, čiščenje, urejanje, organizacija poti ... Uf, vidim, da sploh nimam e-ticketa - to zna biti še zabavno. Vrli Condor mi je poslal mail s prijaznim nasvetom, da Tobago ni v EU (če morda tega ne vem) in da zato potrebujem potni list, ker letimo tam naokoli. Ni mi pa poslal e-ticketa. Zanimivo. No, do sedaj še nikoli nismo imeli težav, zakaj bi jih imeli pa ravno sedaj. Če nama ne pustijo na frčoplan, bova pač trpela pri +25 na soncu, namesto uživala pri -5 v megli...

25. december 2016, nedelja**Marina Bas du Fort - Martinique - Tobago - Frankfurt**

Dopoldne pripraviva barko na zimovanje in ob dveh naju že včeraj bukirana črna taksistka za povsem spodobnih 20 evrov v Franciji na božično nedeljo zapelje na letališče. Točno on-time. V enakih pogojih bi bilo na sosednjih piratskih otokih desetkratna cena - če lahko ocenim iz tega, da so na Saint Luciji pred petimi leti sredi delovnega dneva in brez naročanja hoteli Vesni računati 100 dolarjev za ne kaj dosti daljšo vožnjo. Pirati, pirati, pirati!

No, na čekingju je bilo vse v redu, le puncji smo morali razlagati, kje je Ljubljana. Ko je to končno doumela, sva dobila boarding passe brez sedežnega reda - pa še to samo do Martinika. Pa smo se potem gužvali, kdo bo zasedel boljše pozicije. Na lokalnem busu (ki leta po zraku). Guadeloupe je bil njegova vmesna postaja in na naslednji vmesni postaji sva izstopila (anybody for Martinique, please disembark now, passengers for Saint Lucia please stay on board, we will continue our valued flight soon).

Pa smo v Fort de France dobili končno boardinge do Ljubljane. Ampak samo pod pogojem, da nimamo Samsung Galaxy 7, ker s tem pa ne smemo na frčoplan. Seveda ga lahko predamo njim, ga bodo komisijsko uničili. Ti telefoni so namreč tempirane bombe in lahko kadarkoli eksplodirajo, še povedo. Res ne vem, kaj bi naredil, če bi ga imel v žepu. Njim ga že ne bi izročil. Kakorkoli, veselo sva se usedla na seatleski produkt in odletela. Na Tobago. Condor na letu (na posebno željo) postreže kozarec vode. Complimentary, free of charge, povedo. In na Tobagu povedo dalje, da moramo potniki za Evropo počakati na sedežih, ker je to vmesna postaja. Še več. Ne smemo se premikati in ne smemo uporabljati nobenih elektronskih naprav (še posebej pa ne onega Samsunga). We will refueled the aircraft, povedo. Jasno, kje pa drugje kot na Tobagu, po nekaj centov na liter. Malo sumim, da je ta vmesna postaja bolj za tankanje goriva, kot za pobiranje potnikov.

In zvečer se končno odlepimo od Antilov in poletimo Stari celini naproti. Vesna si pribori svoj par sedežov in tako lahko oba mirno spiva. Super! Le to ne vem, zakaj sva doplačala 20 ojetov, da sva dobila sedeža skupaj, hic. Sicer je pa na Condorju vse za doplačilo. Slušalke, filmi, hrana, pijača. Vse kar presega makarone in kozarec vode za večerjo.

Pa še besedica o varnosti. Tako temeljito, kot letos, nisva bila pregledovana še nikoli, meni so vsakič (trikrat, torej) odredili posebni tretma. In štirikrat sva morala preko meje: iz Francije, v Francijo, iz Francije in v Nemčijo. Imam celo štempelj v pasošu, da sem zapustil Guadeloupe, prvi štempelj po St. Luciji. Pa sva vmes petkrat prečkala (prave) meje. Ah, ja. Eurokracija...

26. december 2016, ponedelj**Frankfurt - Ljubljana**

Pred odhodom z letališča v Frankfurtu še šoping in presenečenje. Ko vtaknem svojo bančno kartico v POS terminal, me le-ta preseneti v kleni slovenščini. Lepo. Sicer pa, saj je vendar slovenščina uradni jezik v EU, torej z mano komunicira zelo uradno. Kakorkoli, v Frankfurtu pustiva stotaka in se popoldan vkrcava na Adrio in via Ljubljana.

Še zadnji od štirih legov. Spet complimentary glass of water in spet prepoved Samsung Galaxy na letalu. Ljubljana. Živele nizke temperature! Živelo lepo vreme!

Srečno Novo Leto 2017 !novoletna noč v Ljubljani pri minus 10!!!

.... dne 12.2.2017 se vrnemo nazaj na Malo